

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 346/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, IČO 53 191 030, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Igor Ribár, proti postupu Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3T 34/2018 a jeho rozsudku z 27. novembra 2018 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 1/2019 a jeho uzneseniu z 5. marca 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 30. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorá bola doplnená podaniami z 28. mája 2019 a 22. januára 2020, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3T 34/2018 (ďalej len „napadnutý postup špecializovaného súdu“) a jeho rozsudkom z 27. novembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok špecializovaného súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 1/2019 (ďalej len „napadnutý postup najvyššieho súdu“) a jeho uznesením z 5. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok

špecializovaného súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil týmto súdom na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľ žiadal aj o priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. BB-3T 12/2012 bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) a § 140 písm. a) Trestného zákona formou účasti ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov podľa § 144 ods. 2, § 34 ods. 5 písm. b), § 38 ods. 2, ods. 8 poslednej vety, § 36 písm. j), § 37 písm. f) Trestného zákona so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Proti prvostupňovému rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu č. k. 1 To 7/2012 z 30. januára 2013 zamietnuté ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Následne sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu č. k. 1 TdoV 13/2015 z 2. februára 2016 odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (pre zrejme nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku).

3. Nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 54/2018 z 26. apríla 2018 (ďalej len „nález ústavného súdu“) bolo rozhodnuté, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 13/2015 uznesením z 2. februára 2016 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 TdoV 13/2015 z 2. februára 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd opätovne prejednal dovolanie sťažovateľa a rozsudkom č. k. 1 TdoV 4/2018 z 22. augusta 2018 vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 To 7/2012 z 30. januára 2013 a konaním, ktoré mu prechádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v § 2 ods. 9, § 34 ods. 1, § 319 Trestného poriadku a čl. 6 ods. 1 dohovoru v neprospech obvineného, a zároveň toto uznesenie zrušil v časti týkajúcej sa sťažovateľa. Najvyšší súd tiež zrušil rozsudok špecializovaného súdu č. k. BB-3T 12/2012 z 29. júna 2012 v časti týkajúcej sa sťažovateľa, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad, a špecializovanému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

5. Špecializovaný súd znovu prejednal trestnú vec sťažovateľa a rozhodol o nej napadnutým rozsudkom tak, že sťažovateľa uznal vinným z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona formou účasti ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov podľa § 144 ods. 2, § 34 ods. 5 písm. b), § 38 ods. 2, ods. 8 poslednej vety, § 36 písm. j), § 37 písm. f) Trestného zákona so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ podal odvolanie proti napadnutému rozsudku špecializovaného súdu, ktoré bolo zamietnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 319 Trestného poriadku.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ uviedol, že ústavný súd vo svojom náleze považoval za dôvodnú jeho námietku, že mu nebola sprístupnená zápisnica utajeného svedka č. 2 a nebolo mu umožnené ani vykonanie kontradiktórneho výsluchu tohto svedka, čo znamenalo porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tým aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Špecializovaný súd však túto skutočnosť nerešpektoval na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 27. novembra 2018, a naďalej pred sťažovateľom zatajoval výsluch utajeného svedka č. 2 a namiesto jeho predvolania boli predvolaní ako svedkovia iné osoby. Sťažovateľ uviedol, že zápisnica o výsluchu utajovaného svedka č. 2 ani nebola sprístupnená, keďže sa stratila. Táto sa totiž nenachádza v utajovanom ani inom spisovom materiáli, ako sa zistilo na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 27. novembra 2018. Sťažovateľovi nebolo umožnené vykonať výsluch utajovaného svedka č. 2, ktorý mohol mať dôležité informácie o skutku a jeho nevine. Podľa názoru sťažovateľa by práve táto výpoveď definitívne vyvrátila jeho participáciu na trestnom čine, keďže proti sťažovateľovi svedčil len jeden spochybnený kajúcnik. Svedectvo utajeného svedka č. 2 sa nesmie bagatelizovať aj preto, lebo utajený svedok č. 1 bol právoplatne odsúdený za marenie spravodlivosti a proti sťažovateľovi neexistuje žiadny dôkaz okrem spochybneného svedectva kajúcnika. Podľa sťažovateľa v zásade nie je možné, aby dôkaz vyplývajúci zo svedeckého výsluchu osoby, ktorá vystupuje ako spolupracujúci obvinený, bol jediným dôkazom, ktorý svedčí o vine sťažovateľa. Toto ma vyplývať zo súdnej praxe, nálezov ústavného súdu a rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva. Z tohto dôvodu je výpoveď utajeného svedka č. 2 taká dôležitá, ako to skonštatoval aj ústavný súd v svojom náleze v tejto trestnej veci. Utajený svedok č. 2 jednoznačne nebol dostatočne a vierohodne vysvetlený aj napriek nálezu ústavného súdu a následne rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý bol záväzný pre špecializovaný súd.

7. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v jeho veci bol sudcom pre prípravné konanie (rozhodovanie o väzbe) JUDr. Hrubala, ktorý opätovne rozhodoval vo veci samej ako predseda senátu. Sťažovateľ poukázal aj na to, že JUDr. Farkaš ako sudca najvyššieho súdu rozhodoval v jeho veci ako člen senátu alebo predseda senátu a tiež v prípade jeho väzby v sťažnostnom konaní. Keď sa sťažovateľ dozvedel o zložení senátu špecializovaného súdu, tak proti všetkým jeho členom podal námietky zaujatosti a následne aj proti predsedovi senátu najvyššieho súdu JUDr. Farkašovi. Išlo o sudcov, ktorí rozhodovali v konaniach, v ktorých ústavný súd a aj najvyšší súd konštatovali porušenie práv sťažovateľa. Špecializovaný súd aj najvyšší súd mali tieto námietky ignorovať, pričom podľa názoru sťažovateľa sa porušovania jeho práv dopustili schválne s cieľom odsúdiť ho za každú cenu. O tomto má svedčiť, že ani v opakovanom konaní im neprekáža strata zápisnice o utajenom svedkovi č. 2, zamietnutie výsluchu svedkov navrhnutých sťažovateľom, odmietnutie sa zaoberať námietkami zaujatosti. Z týchto dôvodov sa sťažovateľ domnieva, že nejde o nezaujatých a nestranných sudcov. Podľa sťažovateľa opäť v jeho veci rozhodoval zaujatý a nie nestranný senát špecializovaného súdu, ktorý o jeho námietkach zaujatosti ani nekonal v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa *„tento postup potvrdil na základe sťažnosti podanej*

sťažovateľom senátu 4 Tost najvyššieho súdu, ktorého predsedom senátu bol JUDr. Pavol Farkaš, a ktorý bol členom odsudzujúceho senátu najvyššieho súdu v už zrušenom rozsudku, a je predsedom senátu v aktuálnom senáte najvyššieho súdu, ktorý ako odvolací súd zamietol odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku špecializovaného súdu. “.

8. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že odôvodnenie napadnutého rozsudku špecializovaného súdu nespĺňa ústavné požiadavky, keďže skutková veta musí obsahovať „konkrétne činnosti“ sťažovateľa, a nie, že „všetko je neznáme“. Podľa názoru sťažovateľa je skutková veta chaotická a „nekorešponduje s dôkazmi vykonanými na hlavných pojednávaniach, VO VZŤAHU K MOJEJ OSOBE (lebo je nepochybné, že sa skutok stal, ale to ešte neznamená, že som sa skutku dopustil). Navyše, táto námietka (ako ani predošlá) nebola vznesená v pôvodnom konaní, pričom, ak by sa odvolací súd vysporiadal s touto námietkou, musel by konštatovať jej relevantnosť a to, že nebolo preukázané, že som sa skutku dopustil. Preto je táto námietka závažná, týkajúca sa veci, a jej ignorovaním mi odvolací súd neposkytol súdnu ochranu k právu na spravodlivé súdne konanie. “. Podľa názoru sťažovateľa je „vylúčené moje akékoľvek organizovanie a riadenie okrem tvrdenia [REDAKOVANÉ] nie je ničím preukázané. Skutková veta musí obsahovať činnosti, hlavne moje, na základe ktorých bude možné moje konanie označiť (subsumovať) pod pojem organizovanie a riadenie Vyššie uvedeným je vlastne voči mne úplne spochybnená skutková veta rozsudku a moje konanie nie je možné objektivizovať v samotnej skutkovej vete... Uvedené nie je len moje hodnotenie dôkazov, ale vychádza z objektívnych dôkazov vykonaných na hlavných pojednávaniach. “.

9. Sťažovateľ tiež uvádza, že bol uznaný vinným iba na základe výpovede svedka [REDAKOVANÉ] (a súčasne obvineného), ktorého výpoveď spochybňoval, pretože svedok pri svojej výpovedi čítal zo svojich vopred pripravených poznámok a citoval zo spisu, ku ktorému mal prístup. Menil svoj postoj k veci a tiež sa priznal, že nemá problém klamať pred súdom, pričom jeho výpoveď spochybňuje ďalší svedok. Zároveň výpoveď utajovaného svedka č. 1 (už právoplatne odsúdeného za marenie spravodlivosti a za krivú výpoveď) a svedka [REDAKOVANÉ] si navzájom protirečia (vyvracajú sa), pričom sťažovateľ spochybňoval aj hodnovernosť ďalších svedkov. Sťažovateľ zároveň poznamenal, že postavenie orgánov činných v trestnom konaní v konkrétnej trestnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej. Sťažovateľ tiež poznamenal, že špecializovaný súd zamietol výsluch (rekogníciu) všetkých svedkov ním navrhnutých, čím sa podľa názoru sťažovateľa mohli preukázať skutočnosti svedčiace o jeho nevine, čím malo byť sťažovateľovi upreté právo na obhajobu. Podľa sťažovateľa „odvolací súd na tieto námietky nereagoval, ba priam ich ignoroval, pričom každá z nich je závažná, relevantná, formulovaná dostatočne jasne, a majú vplyv na výrok o mojej vine, čím mi neposkytol súdnu ochranu k právu na spravodlivé súdne konanie. “.

10. Sťažovateľ tiež konštatoval, že napadnutý rozsudok je zavádzajúci aj pri príťažujúcej okolnosti, čím špecializovaný súd odôvodňoval nemožnosť ísť pod hranicu nepodmienečného trestu odňatia slobody 25 rokov. Na jednej strane špecializovaný súd pripisuje sťažovateľovi organizáciu spolupáchateľstvom a vylučuje, že by mal byť priamym páchatelom, ale zároveň na strane druhej tvrdí, že sťažovateľ trestný čin mal spáchať verejne, a preto sťažovateľ považuje rozsudok špecializovaného súdu za protichodný a nekoherentný.

11. Ďalej sťažovateľ namieta arbitrárnosť rozsudku špecializovaného súdu, jeho rozpornosť, neúplnosť, nedostatočnú odôvodnenosť, selekciu dôkazov, nepreskúmanie jeho obhajoby a zatajovanie potenciálneho vraha. Ak by sa námietkami sťažovateľa najvyšší súd zaoberal, musel by konštatovať, že „*prvostupňový súd nepremietol celé dokazovanie, vrátane všetkých výpovedí, do rozsudku. Prvostupňový súd neodstránil závažné rozpory vo výpovediach, ktoré sú schopné spochybníť kľúčové (podľa súdu) usvedčujúce výpovede, práve z dôvodu, že v rozsudku absentujú výpovede v celistvosti, namiesto čoho vykonal selekciu časti dôkazov - výpovedí, bez komplexného posúdenia hodnovernosti výpovedí svedkov. Odvolací súd na uvedené námietky nereagoval, absolútne ich ignoroval, pričom vysporiadanie sa s týmito námietkami má významný vplyv na výrok o vine v tejto trestnej veci proti mojej osobe.*“. Za nedostatočné považuje sťažovateľ tiež objasnenie skutku a za nesprávnu považuje teda aj právnu kvalifikáciu. Aj v tomto prípade podrobne rozoberá dôkaznú situáciu. Sťažovateľ sa tiež domnieva, že zistený skutkový stav nebol logicky vyhodnotený a opieral sa najmä o výpovede svedkov, nie o vecné dôkazy. Sťažovateľ preto podrobne uviedol chyby, ku ktorým podľa jeho názoru pri hodnotení vykonaného dokazovania došlo.

III.

Zloženie senátu ústavného súdu

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľa po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Podľa čl. X bodu 5 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (prijatého 16. októbra 2019) veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť sťažovateľa tak bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je podľa čl. II bodu 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2021“) členom IV. senátu ústavného súdu v zložení Libor Duľa (predseda senátu), Miroslav Duriš a Ladislav Duditš.

13. Predseda senátu Libor Duľa postupom podľa § 49 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámil predsedovi ústavného súdu skutočnosti zakladajúce dôvod na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci, pretože ako člen dovolacieho senátu rozhodoval vo veci sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 1 TdoV 4/2018 z 22. augusta 2018, pričom išlo o rozhodovanie v tom istom súdnom konaní, ktorého sa týka aj podaná ústavná sťažnosť sťažovateľa. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 233/2021 z 1. júna 2021 bol predseda IV. senátu ústavného súdu Libor Duľa vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 778/2019.

14. Podľa čl. III bodu 1 písm. b) rozvrhu práce na rok 2021 vylúčeného predsedu štvrtého senátu zastupuje predseda tretieho senátu, ktorým je sudca Robert Šorl podľa čl. II bodu 3 rozvrhu práce na rok 2021. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola preto prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu v zložení Robert Šorl (predseda senátu), Miroslav Duriš a Ladislav Duditš (sudca spravodajca).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.A. K namietanému porušeniu v bode 1 uvedených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu a napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu:

16. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08). Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutý postup špecializovaného súdu a napadnutý rozsudok špecializovaného súdu boli predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Z uvedeného vyplýva, že existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľa (najvyšší súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených práv sťažovateľa napadnutým postupom špecializovaného súdu a napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

IV.B. K namietanému porušeniu v bode 1 uvedených práv napadnutým postupom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane,

na ktorú má právomoc ústavný súd. Toto „poradie“ nemôže sťažovateľ ovplyvniť, i keď následkom je predĺženie celého konania. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017) s tým, že v súlade s § 124 zákona o ústavnom súde mu zostáva zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti aj proti rozhodnutiu napadnutému mimoriadnym opravným prostriedkom.

19. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

20. Podľa § 368 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371. Ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

21. Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

22. Podľa § 370 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

23. Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

24. Otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. V trestnom konaní dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy vtedy, ak nejde o rozhodnutie uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku.

25. Ústavný súd po dôslednom posúdení odôvodnenia ústavnej sťažnosti a vzhľadom na citované ustanovenia Trestného poriadku konštatuje, že minimálne v prípade námietok uvedených v bodoch 6 a 7 sťažovateľ stále má (§ 370 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) možnosť podať dovolanie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a e) Trestného poriadku, o ktorom je oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavný súd sa preto nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že námietky vznesené v ústavnej sťažnosti nie sú dovolacími

námietkami (dôvodmi). Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Robert ŠORL
predseda senátu